

turer fra Købstaden til Gaarden var egentlig Arbejdskørsel. Ved Østre Landsrets Dom i U. f. R. 1927 S. 381 antoges det, at en kommunal Renovationsvogn efter F. L. § 12 var fritaget for at føre Lygte, men det fandtes dog uforsvarligt at lade den henstaa uden Lygte paa en mørk Vej, hvorfor Kommunen blev dømt til at betale Erstatning til en Cyklist, der var kørt mod Vognen. Selv om det nu maatte kunne lykkes at finde en skarp Afgrænsning af den Kørsel, som er fritaget for Lygteføring, saaledes at Folk ved, hvad de har at rette sig efter, maa Udvalget dog fraraade, at der overhovedet opretholdes nogen saadan Undtagelse. Vanskeligheden for Arbejdskøretøjer ved at føre Lygte er meget ringe, og den Forøgelse af Færdselssikkerheden, der vil opnaas ved et Paabud i saa Henseende, er overordentlig betydelig. Dette behøver formentlig ikke nærmere Paa-visning, kun skal her anføres, at ogsaa det i Bemærkningerne til § 1, Stk. 5, udtalte om det ønskelige i, at Automobilernes Brug af stærke Lygter (selv om de er rigtigt indstillede) begrænses, taler for, at Arbejdskøretøjers Fritagelse for Lygteføring bortfalder. Det synes da ogsaa, som der ude i Landet er Trang til Udvidelse af Færdselslovens Regler paa dette Punkt, hvilket ses af, at de nyere Politivedtægter for Landdistrikterne, Vedtægterne for Frederiksborg, Odense, Svendborg, Haderslev og Sønderborg Amter, kræver Lygteføring af Kaner og Slæder, hvorhos de 3 førstnævnte Vedtægter kun fritager Vogne, der er i Brug til Markarbejde, for at føre Lygte. Det skal endelig anføres, at der i Norge er Lygtevfang for alle Hestekøretøjer, at det samme gælder i Tyskland, dog med Beføjelse for Administrationen til at tilstede Undtagelser for Mark- og Skovkørsel, samt at der i England som nævnt er Lygtevfang for alle Hestekøretøjer, alene med en Undtagelse for Markkørsel med brændbare Landbrugsprodukter.

Da Kørsel med Genstande, der rager bag ud af Køretøjet, er særlig farlig i Mørke, er det i Stk. 5 foreslaaet, at Genstandene i Mørke skal være afmærket med en Lygte. I Modsætning til de foregaaende Stykker gælder Stk. 5 ogsaa for Motorkøretøjer. Iøvrigt henvises til Bemærkningerne til § 18, Stk. 4, og til den der citerede Bestemmelse i Politivedtægten for Sorø Amt, der ligeledes kræver Afmærkning med Lygte.

I Stk. 6 foreslaas det, at Justitsministeren skal kunne udfærdige Bestemmelser om Anvendelse af Lygter med farvede Glas. Brugen af de forskellige Farver af Lygter har efterhaanden faaet en fast Betydning, og efter al Sandsynlighed vil Anvendelsen af dem komme i endnu fastere System, hvorfor det er af Betydning, at der ikke bringes Forvirring ind i Systemet ved Anvendelse af farvede Lygter i Strid med Praxis. Rødt Lys anvendes saaledes som Hovedregel som Tegn for Standning, f. Eks. ved Jernbanebomme og ved Politiets Færdselsregulering med Lyssignaler, men desuden skal Motorvogne i Henhold til Motorlovens § 8 vise rødt Lys bagud, og Refleksglassene paa Cykler og Motorcykler skal være røde. Grønt Lys betegner i Politiets Færdselssignaler fri Bane. Gult Lys betyder i Politiets Færdselssignaler »Giv Agt«, og det anvendes derhos til at betegne Brandvæsenets og Redningskorpsets Vogne.

Til § 22.

I Henhold til § 1, Stk. 3, gælder Lovens Bestemmelser om Kørsel ogsaa for Cykelkørsel, hvor andet ikke er bestemt. Der er dog for Cykler Trang til nogle Særbestemmelser. Disse gives i §§ 22—26, svarende til F. L. §§ 15—18.

§ 22, Stk. 1, er enslydende med F. L. § 15, 1. Punktum.

Stk. 2, 1. Punktum, er enslydende med F. L. § 15, 2. Stk. — 2. Punktum er nyt, men en tilsvarende Bestemmelse findes i mange Politivedtægter og for Motorkøretøjers Vedkommende i Motorlovens § 30, Stk. 1. — 3. Punktum svarer til Motorlovens § 30, Stk. 2. — Reglen i 4. Punktum var tidligere med Hjemmel i Motorloven Nr. 149 af 20. Marts 1918 § 4, sidste Stk., givet af Justitsministeriet ved Bekendtgørelse Nr. 130 af 3.